

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce** : JUDr. P.Z. proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, PS 21 , o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21.5.2008, č. 227/2008,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21.5.2008 č. 227/2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 4.10.2007 č.j. OSZ-48173-31/VD-Ro-2007. Tímto rozhodnutím správního orgánu 1.stupně bylo rozhodnuto o tom, že dnem 27.11.2007 bude žalobci zastavena výplata výsluhového příspěvku ve výši 11.818,- Kč, který mu byl vyplácen na základě přiznání příspěvku za službu ode dne 1.1.1993 a podle zákona 334/1991 Sb. a který byl následně podle zákona č. 361/2003 Sb. považován za výsluhový příspěvek. Zastavení vyplácení výsluhového příspěvku bylo odůvodněno tím, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod dosažením věku 55 let dnem 28. 11.2005 a podle zák. č. 361/2003 Sb. platí, že nepožádá-li bývalý příslušník nejpozději do dvou let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání starobního důchodu, výplata výsluhového příspěvku se zastaví. Zároveň v rozhodnutí

správního orgánu 1. stupně bylo žalobci sděleno, že požádá-li o přiznání starobního důchodu, bude mu výsluhový příspěvek vyplácen způsobem stanoveným v ustanovení § 160 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb.

Žalovaný správní orgán se v odůvodnění napadeného odvolacího rozhodnutí zabýval odvolací námitkou žalobce, který nesouhlasil se zastavením výplaty výsluhového příspěvku s tím, že před přijetím do služebního poměru policisty Federálního policejního sboru více než dvacet let vykonával službu vojáka z povolání vojsk Ministerstva vnitra, a proto žádá, aby mu výsluhový příspěvek byl vyplácen i nadále, a to podle ust. § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb. o vojácích z povolání. Z těchto důvodů navrhl, aby rozhodnutí o zastavení výplaty příspěvku bylo zrušeno. Žalovaný zhodnotil, že postup služebního funkcionáře, jehož rozhodnutím byla výplata výsluhového příspěvku žalobci zastavena, je v souladu s ust. § 163 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb. Požadavek žalobce, aby mu byl vyplácen výsluhový příspěvek podle § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., žalovaný považoval za právně irrelevantní, neboť služební funkcionář bezpečnostního sboru není oprávněn rozhodovat o nárocích bývalého vojáka z povolání. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal důvody pro změnu napadeného rozhodnutí, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Proti rozhodnutí žalovaného směřuje podaná žaloba.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný věc posoudil nesprávně a s jeho odvolací námitkou se nevypořádal. Uvedl, že od 1.10.1971 do 14.3.1992 vykonával službu vojáka z povolání vojsk Ministerstva vnitra a dnem 15.3.1992 byl přijat do služebního poměru policisty Federálního policejního sboru. Připustil, že službu vojáka z povolání sice vykonával podle tehdy platného zákona o služebním poměru vojáků, nicméně vykonával ji u Ministerstva vnitra. O jeho služebním poměru rozhodoval ministr vnitra, jeho rozkazem také byl ze služebního poměru vojáka propuštěn a následně byl přijat do služebního poměru policisty Federálního policejního sboru. Z tohoto důvodu se domnívá, že služební funkcionář byl nejen oprávněn, ale i povinen o jeho nároku na výsluhový příspěvek podle § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., rozhodnout.

Z uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a přiznal žalobci náklady soudního řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že příspěvek za službu, jehož výplata byla zastavena, byl žalobci přiznán od 1.1.1993 podle zák. č. 334/1991 Sb. Podle přechodného ust. § 157 odst. 6 zák. č. 186/1992 Sb. a podle ust. § 225 zákona č. 361/2003 Sb. se tento příspěvek od 1.1.2007 považuje za výsluhový příspěvek podle zák. č. 361/2003 Sb. a platí pro něj i ust. § 163 odst. 1, podle něhož se výplata výsluhového příspěvku zastaví, nepožádá-li bývalý příslušník do dvou let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání starobního důchodu. Žalovaný uvedl, že tímto ustanovením je upravena pouze procedura zastavení výplaty výsluhového příspěvku v případě, že není možné zjistit, zda a v jaké výši má být výsluhový příspěvek po uplynutí dvou let od dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod vyplácen v případě, že bývalý příslušník o přiznání starobního důchodu nepožádá. Žalobce konal službu zařazenou do první kategorie funkcí po dobu 22 roků a nárok na starobní důchod mu vznikl v 55 letech, tj. dne 28.11.2005. Dva roky od dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod uplynuly 27.11.2007, avšak žalobce o přiznání starobního důchodu nepožádal. Žalovaný dále poukázal na to, že při souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, je-li vyšší než starobní důchod, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Rozdíl se zjišťuje tedy ke dni přiznání starobního

důchodu, a to nejdéle do dne kdy uplynuly dva roky od vzniku nároku na starobní důchod, od tohoto dne náleží výsluhový příspěvek ve výši rozdílu mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni a dále se zvyšuje podle § 137 bez přihlídnutí k výši důchodu.

Žalovaný uvedl, že dobu od 1.10.1971 do 14.3.1992, kdy žalobce vykonával službu vojáka z povolání vojsk Ministerstva vnitra, mu výsluhový příspěvek podle tehdejšího zákona č. 76/1959 Sb. přiznán nebyl, neboť od 15.3.1992 byl přijat do služebního poměru policisty Federálního policejního sboru a že v řízení o výsluhovém příspěvku podle zák. č. 361/2003 Sb. nemůže být postupováno podle zák. č. 221/1999 Sb.

Z uvedených důvodů žalovaný považoval podanou žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ve své replice k vyjádření žalovaného žalobce již po zákonem stanovené lhůtě k podání žaloby naznačil postup, jakým dle jeho názoru mělo být rozhodováno o jeho žádosti o výsluhový příspěvek.- totiž jej v napadených rozhodnutích přiznat nebo žádost zamítnout, případně rozhodnutí náležitě odůvodnit. Žalobce trval na výplatě výsluhového příspěvku vojáka z povolání dle zákona č. 76/1959 Sb. § 136 odst. 2 a § 165 zákona č. 221/1999 Sb. a uvedl, že o jeho přiznání požádal v odvolání proti rozhodnutí o „zrušení“ výsluhového příspěvku. Uvedl, že ke dni 1.1.1993 zvolil příspěvek ze služebního poměru policisty a po zániku nároku na tento příspěvek požádal o výsluhový příspěvek ze služebního poměru vojáka z povolání.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v mezích uplatněné žalobní námitky a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto ve věci *zastavení* výplaty výsluhového příspěvku, nebylo jím rozhodnuto ve věci *zániku* výsluhového příspěvku. Výsluhový příspěvek žalobci náležel od 1.1.1993 jako příspěvek za službu nejprve podle zák. 334/1991 Sb v souvislosti se skončením služebního poměru žalobce jako policisty Federálního policejního sboru dle rozkazu ředitele II. divize FMV ve věcech personálních ze dne 22.12.1992, a to v důsledku skončení pracovních a služebních poměrů v souvislosti se zánikem České a Slovenské federativní republiky a poté v důsledku kontinuity právní úpravy dle zákonů 186/1992 Sb. a 361/2003 Sb. Zastavení výplaty se však týkalo výsluhového příspěvku žalobce se zápočtem doby služby 22 roků, tj. nejen doby služby u Federálního policejního sboru (od 15.3.1992) ale i doby služby vojáka z povolání vojsk Ministerstva vnitra. O tom svědčí výpočet příspěvku za službu přiznaného od 1.1.1993 založený ve spise učiněný podle tehdy platné právní úpravy zápočtu dob dle zákona č. 334/1991 Sb. a zák. č. 186/1992 Sb. To znamená, že do výsluhového příspěvku, který žalobci od té doby náleží, byla započítána doba, která se posloupeností v důsledku přijetí uvedených zákonů (po zákonu č. 76/1959 Sb.) stala započitatelnou dobou i za dobu služby žalobce jako vojáka z povolání od 1.10.1971 do 14.3.1992. Žalobci byla tedy do příspěvku za službu (nyní do zastaveného výsluhového příspěvku) započtena doba, za kterou v odvolání požaduje výplatu příspěvku za službu z původního poměru vojáka z povolání. Zákony č. 334/1991 a následně i zákon č. 186/1992 Sb. vycházely ze započtení předcházejícího služebního poměru podle zvláštního předpisů, jímž byl zákon č. 76/1959 Sb., do započitatelných dob pro výpočet příspěvku za službu.

Z podkladů správního řízení ani z námitek žalobce nevyplývá, že by mu k době skončení služby vojáka z povolání přiznán výsluhový příspěvek vojáka z povolání podle § 33

odst. 1 zák. č. 76/1959 Sb., nebo podle § 132 odst. 1 zák. č. 221/1999 Sb. anebo, že by mu takto přiznaný výsluhový příspěvek zanikl. Je tomu tak proto, že žalobce po skončení tohoto vojenského služebního poměru ke dni 14.3.1992 ihned navázal služebním poměrem ve Federálním policejním sboru ke dni 15.3.1992 Sb. a dostal se do režimu příspěvku za službu podle zákona č. 334/1991 Sb.

Uvedené je nezbytné si uvědomit při posouzení námitky žalobce, jejímž obsahem je v podstatě neúplnost rozhodování správních orgánů a nezohlednění, že žalobce má nárok na výsluhový příspěvek podle ust. § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 a že o tomto nároku byl služební funkcionář povinen rozhodnout. Pro posouzení sporné otázky, zda policejní služební funkcionář rozhodující o zastavení výplaty výsluhového příspěvku podle zák. 361/2003 Sb. byl povinen nadále vyplácet výsluhový příspěvek žalobci podle § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., je nezbytné zodpovědět, zda o žalobcem požadovaném příspěvku dle § 136 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. je oprávněn v rámci své pravomoci rozhodnout služební funkcionář ministerstva vnitra a zda tak tento funkcionář může učinit v rámci rozhodování o zastavení výplaty výsluhového příspěvku dle zákona č. 361/2003 Sb.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 33 odst. 2 zák. č. 76/1959 Sb. o některých služebních poměrech vojáků vojákům z povolání, jejichž služební poměr zanikl z jiného než v odstavci 1 uvedeného důvodu, může ministr obrany nebo ministr vnitra přiznat výsluhový příspěvek ve výměře podle odstavce 1, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele.

Podle § 35 zák. č. 76/1959 Sb. ministr obrany a ministr vnitra mohou upravit ve vzájemné dohodě vztahy mezi vojáky v činné službě a příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů.

Podle § 157 odst. 2 zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky ve vztahu k policistům povoláním k plnění úkolů ministerstva vykonává práva a povinnosti policie podle tohoto zákona ministerstvo (dle zákona ministerstvo vnitra).

Podle § 157 odst. 6, věty první zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky příspěvek za službu, na který vznikl nárok podle dosavadních předpisů, se považuje za příspěvek za službu podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké byl přiznán.

Podle ust. § 2 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání právní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen "prezident"), ministr obrany (dále jen "ministr") a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci.

Podle ust. § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání zanikl-li nárok na příspěvek z jiného služebního poměru, vyplácí se výsluhový příspěvek ode dne následujícího po dni zániku nároku na příspěvek z jiného služebního poměru, a to za podmínek a ve výši náležející ode dne následujícího po dni skončení služebního poměru podle tohoto zákona po přičtení všech zvýšení, která by k němu náležela od tohoto dne, pokud nárok na výplatu výsluhového příspěvku za podmínek stanovených tímto zákonem trvá.

Podle § 163 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů bývalý příslušník, jemuž je poskytován výsluhový příspěvek, je povinen oznámit bezpečnostnímu sboru do 8 dnů vznik plné nebo částečné invalidity anebo vznik nároku na výplatu dávek nemocenské péče. Nepožádá-li bývalý příslušník v případě, že se stal plně nebo částečně invalidním, o přiznání plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu anebo nejpozději do 2 let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání starobního důchodu, výplata výsluhového příspěvku se zastaví. Požádá-li bývalý příslušník o přiznání plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu později, než je stanoveno ve větě druhé, stanoví se rozdíl způsobem uvedeným v 160 a případný rozdíl výsluhového příspěvku se doplatí.

Zodpovězení predestřených otázek souvisí se shora uvedenou právní úpravou změn v rozhodování služebních funkcionářů s účinností od 1.12.1999. Zatímco o výsluhových náležitostech vojáka z povolání, jehož služební poměr zanikl, rozhodoval podle § 33 odst. 2 zák. č. 76/1959 Sb. ministr obrany nebo ministr vnitra, následně s účinností zák. č. 221/1999 Sb. který od 1.12.1999 zrušil zákon č. 76/1959 Sb, již právní úkony ve věcech služebního poměru vojáků činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci. Na uvedeném nemůže nic změnit žalobní tvrzení, že žalobce službu vojáka z povolání vykonával podle tehdy platného zákona č. 76/1959 Sb. a o jeho služebním poměru tehdy rozhodoval ministr vnitra. Na uvedené specifické ustanovení upravující pravomoci vojenských funkcionářů dle zák. 221/1999 Sb. nemá vliv ani věcná návaznost zákona č. 221/1999 Sb. na zákon č. 76/1959 Sb. vyjádřená v přechodných ustanoveních zák. č. 221/1999 Sb., garantujících kontinuitu podmínek pro vyplácení a zvyšování výsluhových příspěvků vojáků z povolání bez rozdílu, zda se jedná o výsluhové příspěvky přiznané před nabytím účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., nebo o výsluhové příspěvky přiznané po nabytí jeho účinnosti. Je podstatné, že zákon č. 221/1999 Sb. v ust. § 2 zák. nově upravuje pravomoc výlučně vojenských služebních funkcionářů činit právní úkony ve věcech služebního poměru, tedy i oprávnění k rozhodování o výsluhových příspěvcích za dobu služby u vojsk MV za zákonem stanovených podmínek. Soud k uvedenému pouze podotýká, že k podmínkám výplaty výsluhového příspěvku podle § 136 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. náleží nárok na výplatu tohoto příspěvku za podmínek zákona č. 221/1999 Sb. Zákon č. 221/1999 Sb., jakož i předchozí zákon č. 76/1999 Sb., na který zákon č. 221/1999 Sb. v pravidlech vyplácení výsluhových příspěvků navázal, stanovily zásadu, že při opětovném přijetí do služebního poměru podle jiných zákonů (tj. zákonů o služebních poměrech policistů) zaniká dosavadní nárok na výsluhový příspěvek (§ 33 odst. 11 zákona č. 76/1959 Sb. nebo se výplata výsluhového příspěvku zastavuje (§ 35 zákona č. 221/1999 Sb.). Z podkladů řízení o návaznosti služebních poměrů žalobce vyplývá, že od 1.10.1971 služební poměry žalobce bezprostředně navazovaly a žalobce ani netvrdí, že mu výsluhový příspěvek za dobu služby u vojsk MV byl přiznán. Požaduje jej až nyní v rámci zastavení výplaty výsluhového příspěvku dle zákona č. 361/2003 Sb., do něhož mu byla doba služby vojáka z povolání započtena.

Protože v podaném odvolání žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že služební funkcionář ministerstva vnitra v rámci rozhodování o zastavení výplaty výsluhového příspěvku dle zákona č. 361/2003 Sb. nezohlednil žalobcovu službu vojáka z povolání vojsk MV a nepokračoval ve vyplácení příspěvku podle ust. § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb. za dobu služby vojáka z povolání, soud považuje za postačující a věcně správný závěr napadeného rozhodnutí, který vystihuje zásadní a podstatný důvod zamítnutí

odvolání. Tím je skutečnost, že služební funkcionář ministerstva vnitra není podle zákona č. 361/2003 Sb. oprávněn rozhodovat o nárocích bývalého vojáka z povolání a již vůbec tak není oprávněn v rámci zastavení výplaty výsluhového příspěvku, ke kterému došlo z důvodů § 163 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Soud zdůrazňuje, že v dané věci služební funkcionář v rozhodnutí 1. stupně *nerozhodoval o žádné žádosti žalobce o výplatu či přiznání dalšího příspěvku, rozhodoval z úřední povinnosti dle § 163 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.* v souladu s tímto ustanovením, když u žalobce nastaly podmínky toliko k zastavení (nikoliv k zániku) výplaty výsluhového příspěvku a takto vymezil předmět řízení. Proto v tomto rozsahu má správnost závěru žalovaného, že není v jeho pravomoci rozhodovat o žalobcových nárocích jako vojáka z povolání, oporu mimo zásadní kompetenční ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. i ve zjištění, že nedošlo k zániku výsluhového příspěvku žalobce dle § 162 zákona č. 361/2003 Sb., což by jedině mohlo vést žalobce k úvahám o uplatnění zákona č. 221/1999 Sb. u příslušného (vojenského) služebního orgánu, ovšem při vědomí splnění dalších podmínek tohoto zákona (vznik nároku). Uvedené má význam i pro to, jaké rozhodnutí od správních orgánů žalobce dle své repliky k vyjádření žalovaného očekával. Jestliže správní orgán 1. stupně nebyl v dané věci rozhodování z úřední povinnosti o příspěvku dle zákona č. 361/2003 Sb. příslušným orgánem k rozhodování o nárocích vojáků z povolání dle § 136 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., nemohl požadavek žalobce zamítnout či žalobci výsluhový příspěvek za dobu služby vojáka z povolání přiznat. *Potažmo žalovaný, který rozhodoval o odvolání směřujícího do výroku o zastavení výplaty příspěvku s tím, že příspěvek má být vyplácen i nadále, ale podle jiného zákona, neměl důvod v tomto smyslu učinit jiné vypořádání této námítky v rámci své pravomoci než odvolání zamítnout se závěrem, který ohledně svého oprávnění učinil.* Pokud se tedy žalobce domnívá, že rozhodnutím služebního funkcionáře o zastavení výplaty výsluhového příspěvku ze dne 4.10.2007 došlo k zániku nároku na příspěvek ze služebního poměru žalobce jako policisty, a že tím je dán důvod k postupu podle § 136 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb., pak je na něm, aby tento nárok uplatnil u příslušného funkcionáře, který rozhoduje podle zák. č. 221/1999 Sb., nebo aby žalovaný, pokud žalobce na tomto nároku trvá, se touto oddělitelnou částí odvolání, upřesněnou teprve v soudním řízení, znovu zabýval jako zvláštním návrhem na rozhodnutí o výsluhovém příspěvku dle zákona č. 221/1999 Sb. a postoupil ji příslušnému služebnímu orgánu k rozhodnutí dle zákona č. 221/1999 Sb. protože v takovém případě lze o tomto nároku žalobce rozhodnout samostatným rozhodnutím příslušného vojenského funkcionáře, tato skutečnost nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí o zastavení výplaty příspěvku dle zákona č. 361/2003 Sb. Soud si je ve světle toho, co žalobce v replice upřesnil před soudem, vědom, že by bylo úplnější, kdyby žalovaný své rozhodnutí odůvodnil i ve směru poučení, jak má žalobce se svým nárokem dle zákona č. 221/1999 Sb. naložit. Nicméně, pokud tak žalovaný neučinil, případně sám žádost žalobce nepostoupil příslušnému funkcionáři ve stadiu odvolacího řízení, nejde o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost obou rozhodnutí, jejichž předmětem bylo zastavení výplaty výsluhového příspěvku.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí správních orgánů u prvních stupňů byla vydána v souladu se zákonem, a proto soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. podanou žalobu zamítl.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení ve smyslu § 51 s. ř. s. s tímto postupem vyjádřili souhlas.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 21. září 2010

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie